

Praktiken

Hon hade jobbat i flera år inom äldreomsorgen i den lilla staden. Ett otacksamt arbete som hon fått i samband med att hon slutade gymnasiet. Till en början hade det varit ett intressant och spännande arbete, men hon hade efter alla år av kamp lärt sig att avsky sitt jobb. Hon lärde sig att hata alla otacksamma anhöriga och odugliga chefer, som kom och gick och satte krokben för henne.

Droppen blev när hennes senaste chef valde att plocka in en anställd utan några som helst svenskkunskaper. Vilket skapade oro både hos arbetsgruppen och brukarna. När Erika och hennes kollegor ifrågasatte chefens beslut svarade denna bara snäsigt:

- Men ni får väl prata engelska med henne då!

Erika hade valt att gå den enda vägen hon kände till för att komma vidare i livet. Hon valde att hoppa på studier i den lokala högskolan; började först med att läsa strökurser inom diverse humanistiska områden, innan hon tillslut bestämde sig för ett treårigt beteendevetarprogram.

Hon upplevde studierna som en fantastisk tid där hon träffade vänner för livet. Det var mycket skratt och glädje under grupparbetena; i en omsorgsfull och lekfull miljö. Extra starkt blev banden till de jämnåriga kamraterna Johanna och Alexandra; de var alla i tjugofemårsåldern och såg med tillförsikt på framtiden.

- Det är så skönt att ha er som stöttepelare, utbrast Erika en gång när de satt och jäktade kring en inlämning i ett av skolans grupprum. Jag vet faktiskt inte hur jag skulle klara studierna om jag inte hade så bra vänner.

- Men fina Erika, du är lika viktig för oss som vi för dig. Och vad skulle vi göra utan ditt härliga skratt, konstaterade Alexandra.

Hon hade träffat Johan via Tinder och allting hade gått ganska fort, och vips hade han flyttat in i hennes lilla bostadsrätt inne i centrum på tredje våningen.

Till en början var allting bra dem emellan; han var en omtänksam pojkvän som oftast kom med små presenter och kunde överraska henne med små resor eller upplevelser, som den där gången då han hade fixat en spawekend i Stockholm eller när de hade åkt ner till Norrköping för att gå på musikal.

Men ganska snart såg Erika små mörka moln på den annars bekymmerslösa himlen. Det dröjde till exempel inte länge förrän Johan började kräva lösenordet till hennes sociala medier-konton; Facebook, Snapchat och Instagram och gud vet vad mer.

- Alltså det är bara för att jag ska veta om det skulle hända dig nånting. Jag är absolut inte ute efter något annat.

Det var en replik som hon ofta fick höra. Han brukade också ringa henne om hon inte kommit hem som hon lovat. Det var inte ovanligt att det fanns tiotalet missade samtal och dussintalet SMS. Och när hon precis kom innanför dörrtröskeln fick hon en ordentlig utskällning. - Vart fan har du varit? Varför svarade du inte när jag ringde? Jag blev ju ordentligt orolig

- Men lugna ner dig, sa hon i ett försök att behärska situationen.

- Vadå lugna ner mig, vet du vad jag har gått igenom? Du höll säkert på att kladda på någon kille som bäst.

- Varför tror du det? Det är väl klart att jag inte gjorde det.

- Ha! Det tror jag så mycket jag vill på. Jag vet nog hur du håller på när jag inte är med. Tror du inte jag märker hur du går runt och dreglar så fort vi är ute?

Ibland kunde Alexandra eller Johanna fråga hur det var med henne; emellan ett seminarium eller en lektion, när de satt och pluggade på biblioteket eller jobbade på något grupparbete.

- Du ser så nedslagen ut?
- Det är inget. Bara lite trött.

Hon bara bet ihop och fortsatte bära sina problem inom sig. Lyckades kombinera det hektiska samboförhållandet med studierna: kurser, tentor, uppsatser. Hon tog sig igenom det och satte VG efter VG på varje kurs, som den stjärna hon var.

- Var hade du tänkt göra din VFU när det blir dags? frågade Alexandra en dag när de satt och läste för ett prov i ett av grupprummen.
- Jag vet inte riktigt, svarade Erika lite avmätt.

I själva verket hade hon tänkt en hel del på det. Hon hade legat sömnlös nätterna igenom och googlat på skolans datorer för att se vilka alternativ hon hade. Och även frågat programansvarig hur man bör tänka. Tillslut hade hon landat i att hon ville jobba som rekryterare och försökte få praktik på ett företag eller organisation där hon skulle kunna läras upp. På skolans datorer hade hon skickat iväg ett flertal ansökningar till olika HR-avdelningar.

Ett av företagen hade nappat. Det var en internationell koncern som hade sitt säte inte långt ifrån högskolan; företaget producerade nyckellås till både privatkunder och större företag och organisationer.

Hon blev inbjuden på intervju i kontoret. När hon kom in i byggnaden så möttes hon av luftiga vita lokaler med gigantiska fönster. Det hela gick i en modernistisk stil som andades framtidstro och skaparglöd. När hon kom till receptionen blev hon hänvisad till lobbyn för att vänta på HR-generalisten som ansvarade för praktikanterna på företaget och som skulle hålla i intervjun.

När hon väntat i ett tiotal minuter i den sparsmakat inredda lobbyn så dök en man i trettiofemårsåldern upp. Erika tappade hakan när hon såg honom. Han hade ett extremt tilldragande yttre med långt svallande mörkt hår, mörkbruna mandelformade ögon, markerade kindben och långa ögonfransar. Han bar en armanikostym som gick helt i svart. I ett och samma ögonblick blev Erika helt betagen. Mannen höll en laptop under armen och gick fram till Erika där hon satt i en röd soffa som stod placerad mitt i lobbyn.

- Hej! Jag heter Jörgen. Det är jag som kommer att bli din handledare om det är så att vi båda känner att vi vill gå vidare, sa han och log. Följ med mig, tänker att vi kör intervjun i ett av konferensrummen längre in.
- Visst, fick Erika ur sig, reste sig och följde efter Jörgen.

Erika mindes bara fragment av intervjun efteråt; inte mycket mer än att hon pep ur sig dom där självklara flosklerna om att hon var flexibel, målinriktad, ambitiös och strukturerad samt en duktig lagspelare. Att hon hade ett brinnande intresse för HR-frågor och att hon inte var rädd för att hugga i. Samtidigt var det enda Erika kunde fokusera på var Jörgens vackra ansikte; som bytte skepnad alltifrån det att han log till att han uttryckte en komplex fråga och såg väldigt allvarlig ut.

De hade skiljts femton minuter senare vid lobbyn med löftet om att höras nästkommande vecka om hur de skulle gå vidare och lägga upp en strategi för praktiken.

- Om du fortfarande är intresserad vill säga, sa Jörgen avslutningsvis med ett litet leende.

- Självklart, hade Erika hasplat ur sig.

Följande vecka var hon uppe i molnen; hon kände det där pirret som hon inte hade haft på flera år. Hon lät dölja praktiken så gott det gick för Johan, pratade bara lite vagt om ett "examensarbete" som skulle klaras av i kontakt med ett lokalt företag.

Via mejlkonversation mellan henne och Jörgen gjordes det upp att hon skulle ha en planerad praktikperiod på fem veckor, där han skulle agera handledare i alla moment. Tanken var att hon skulle få se stora delar av verksamheten samt hur de jobbade med HR-frågor, rekrytering och andra mer administrativa sysslor som löner och semester.

Praktiken började och hon kunde inte känna sig mer lycklig. Varje dag som hon gick till sin nya arbetsplats kändes överväldigande. Dels att komma bort från rätthålet till lägenhet hon tillbringade alltför mycket tid i, men också uppgifterna i sig och insikten om ett nytt arbetsliv som väntade efter avslutade studier.

Hon och Jörgen var tätt sammankopplade. Hon följde honom som en skugga och fick vara med på alla möten han höll i, fick utbildning i affärssystem, företagspolicy och värdegrund. Och de båda hade långa luncher ihop.

Erika kände att hon kom Jörgen närmare och närmare, att de kunde sitta och prata om väder och vind på kafferasterna eller skämta som sånt hon inte kunde tala med någon annan om - särskilt inte Johan. Jörgen var socialt kompetent och det kändes som att man snabbt kom honom inpå livet, även om man kanske egentligen aldrig lärde känna honom på riktigt.

Deras samvaro blev med tiden allt tätare och luncherna längre. Vid ett tillfälle föreslog Jörgen att de skulle gå ut och äta middag tillsammans efter jobbet. Och varför kunde de inte det? tänkte Erika. De var ju båda två vuxna människor och gjorde som de ville. Samtidigt kunde hon inte dölja det där pirret hon kände innanför bröstkorgen och den blossande rodnaden hon fick om kinderna. En middag blev till två och två till tre.

Samtidigt gjorde hon allt för att dölja det för Johan. På varje "förhör" han ställde när hon var hemma, sa hon att hon var tvungen att jobba över med examensarbetet, att hon hade parallella kurser eller att hon hade en jobbig tenta som hon var tvungen att plugga till. En gång när de hade ett eldigt bråk om saken utbrast hon tillslut.

- Du kan ju fråga Alexandra eller Johanna om du inte tror mig!

Vid en av middagarna som Jörgen och Erika tillbringade tillsammans vid en grekisk restaurang, tog Jörgen hennes hand.

- Hur är det fatt egentligen? Du har känts ganska frånvarande på sista tiden.

- Ähh det är inget egentligen. Det är mycket hemma bara.

Jörgen tog hennes andra hand också.

- Men snälla, berätta för mig? Jag är ändå din handledare. Jag vill att du ska må bra.

Erika mötte hans blick. Tittade tvekande på honom. Skulle hon våga berätta? Så tog hon sats.

- Det är min pojkvän. Johan. Han är väldigt svartsjuk, och vi har ständigt en massa bråk om var jag är och vad jag gör. Det tar jättemycket energi...

Jörgen betraktade henne avvaktande.

- Och egentligen... är jag kär i dig. Det sista bara kom som en slutkläm. Erika tittade ner i bordet med blossande kinder. Sedan tittade hon upp igen och mötte hans blick.

Klockan hade närmast sig sju när Erika äntligen kom hem till lägenheten. På vägen hem såg hon att hon i vanlig ordning hade ett tjugotal missade samtal och SMS från Johan. Som tur var hade hon satt telefonen på ljudlöst; hon orkade inte deala med det också.

Hon tryckte nyckeln i dörrlåset och han inte gå många meter in i tamburen förrän Johan kom farandes mot henne.

- Jaha här kommer hon som varit och förlustat sig hela dagen!
- Vad är det med dig! Kan jag inte få en lugn stund när jag kommer hem.
- Tror du inte jag kollar upp vad du sitter och ljuger ihop för mig. Självklart har jag ringt och pratat med Johanna och Alexandra. Vad är allt det där dravlet om examensarbete! Du har ju haft praktik hos ett företag hela dagarna. Och vad jag förstod det så har du haft en karl som chef. Så inte undra på att du hållit dig borta!

Något tände till inne i Erika. Hon kände att hon inte stod ut med ännu en kränkning.

- Nu är du som försvinner från den här lägenheten ögonblickligen. Ditt kräk! skrek hon med rosenrasande kinder.

Johan hoppade till, backade ett par steg och ställde sig i försvarsställning.

- Jaha och vad ska du göra egentligen? försökte han hånfullt.
- Jag ska visa dig vad jag ska göra...

Erika började gå runt i lägenheten och samlade ihop Johans tillhörigheter som låg och drällde lite varstans; kläder, en laptop, viner, mobiltelefon, TV-spel och böcker. När hon passerade vardagsrummet, där han stod och stirrade på henne, gick hon fram till fönstret och kastade ut allt. Utanför hördes ett förskräckligt kras.

- Är du inte klok människa! skrek Johan och närmade sig Erika med ett par steg. Erika plocka upp sin mobiltelefon och pekade hotfullt med den mot honom.

- Och du kommer inte ett steg närmare, för då ringer jag polisen, så att dom kan komma och plocka ut dig! Det här är trots allt min lägenhet. Du samlar ihop ditt pick och pack nu och sticker härifrån; annars gör jag samma sak med resten av ditt skit!

Johan tittade kallsvettigt på henne och för ett ögonblick så pausades hela hennes värld. Hon kände att hon vunnit en mindre seger.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren OliverDer med Poeter.se id #28847 innehar upphovsrätten